

GIRANIYA KU KESÎ NABÎNE

Dema ku em ciwan in, peywir peyveke tund xuya dike — ew rengê serpehatiyê, rengê serkeftinê nade. Mirov li encaman xewn dibînin; peywir paşê tê, bêdeng, û bêtir ji hemû yên din dimîne. Demê li min hîn kir ku jiyan kesekî ne bi rojên awarte tê pîvandî. Ew bi rojên asayî tê pîvandî, dema ku kesek temaşê nake, dema ku tu tenê divê tiştê ku divê were kirin bikî.

Peywir bihayekî heye, pir zêdetir ji tiştê ku piraniya mirovan difikirin — ew dem, wîzê, derfetan, carinan beşek ji xewnên me digre. Jiyan bêyî bihayekî tune ye; tenê kes hene ku hîlbijêrin kîjan biha bidin. Bi salan min dest bi rêzgirtina kêmtir ji wan kir ku li ser qurbanîyên xwe diaxivin, û pir zêdetir ji wan ên ku wan bi bêdengî jiyan kirin.

Peywir ji gorîbûnê nayê dinê. Ew ji hezkirinê tê dinê. Dema ku tu tiştê hez dikî, tu lê xwedî derdikevî; dema ku tu lê xwedî derdikevî, tu berpirsiyar dibî; û ew giranî, hêdî hêdî, dibe beşek ji te. Tu qanûn nikare te neçar bike ku hazir bî dema ku çûyîn hêsantir bûya — ev biryarên hundirîn in, û ew ji her ferzkirineke derveyî bêtir hêjatir in.

Peywir çi bihayê wê ye? Pir. Lê ew bêhesab kêmtir ji terikandinê bihayê wê ye. Dema ku dem derbas dibe, em ne rehetiyên ku me parastine tînin bîra xwe. Em kesên ku me parastine, sozên ku me girtine, giraniyên ku me hîlbijart em hilgirin tînin bîra xwe.

Ferdinando Frega

Gillette Man